

AFDELING
BESTUURSRECHTSpraak

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), van 5 februari 2010 in zaak
nr. 09/30876 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 juli 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 februari 2010, verzonden op 12 februari 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

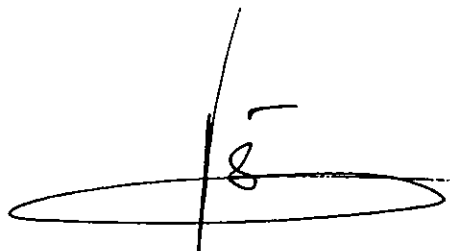
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 mei 2010

418-657.

Verzonden: 4 mei 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/30876

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 5 februari 2010

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
verblijvende te Venlo,
eiser,
gemachtigde mr. H.P.H.M. Teunissen,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. A.M.H.W. van Heerebeek.

Procesverloop

Bij besluit van 28 juli 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 25 augustus 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 26 januari 2010, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiser heeft Irak verlaten omdat hij een relatie had met en deze relatie niet werd toegestaan door haar familie. In maart 2008 is eiser door een broer van beschoten. Daarna heeft eiser van vrienden gehoord dat door haar familie is gedood. Eiser vreest dat hij ook door s familie zal worden gedood.

AWB 09/30876

2

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

5. Verweerder heeft vastgesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit en reisroute te onderbouwen en dat hij evenmin gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft verstrekt. Naar de mening van verweerder is het ontbreken van deze documenten aan eiser toe te rekenen. Verweerder heeft aangevoerd dat eiser heeft verklaard dat hij zijn paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsverklaring en rijbewijs in Turkije heeft afgegeven aan zijn reisagent. Nu volgens verweerder niet aannemelijk is gemaakt dat hierbij sprake was van zodanige dwang dat eiser hieraan in redelijkheid geen weerstand kon bieden, is geen afbreuk gedaan aan de eigen verantwoordelijkheid van eiser voor zijn documenten. Daarnaast acht verweerder het niet aannemelijk dat eiser geen indicatief bewijs van zijn reis kan overleggen en dat hij evenmin in staat is gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over zijn reisroute te geven. Nu eiser heeft verklaard van Irak naar Nederland te hebben gereisd, mag volgens verweerder in alle redelijkheid worden verwacht dat deze reis met documenten is te staven. De verklaring van eiser dat hij zijn vliegticket aan de reisagent heeft afgegeven, acht verweerder niet afdoende. Voorts wordt eiser aangerekend dat hij zijn trein- en buskaartje van zijn reis in Nederland niet heeft overgelegd.

6. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van documenten aan eiser is toe te rekenen.

7. Onder deze omstandigheden dient volgens vaste jurisprudentie van het relaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Van positieve overtuigingskracht is sprake als de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord, het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is en in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongorijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

8. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielaanvraag van eiser ongeloofwaardig is omdat het een positieve overtuigingskracht ontbeert.

AWB 09/30876

3

Verweerder heeft hiertoe aangevoerd dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Volgens verweerder heeft eiser tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn afspraak met Fatma na de weigering van zijn huwelijksaanzoek. Zo heeft eiser aanvankelijk verklaard dat hij na het huwelijksaanzoek geen afspraken meer met heeft gehad. Later heeft eiser verklaard dat hij na het huwelijksaanzoek wel een afspraak met haar heeft gehad. Voorts wekt het bevreemding dat eiser het telefoonnummer van niet kan reproduceren terwijl hij heeft verklaard dat hij vrijwel iedere dag met haar heeft gebeld. De omstandigheid dat eiser geen details omtrent de gestelde dood van weet te vertellen, tast het asielrelaas van eiser verder aan. Aan de verklaring omtrent het doodsbbericht van kan niet het door eiser gewenste gewicht worden toegekend. In de zienswijze heeft eiser aangegeven dat hij het bericht van dood heeft vernomen van en . Nu echter niet duidelijk is geworden wie deze drie personen precies zijn en wat hun rol is geweest in het geheel, kunnen zij niet worden aangemerkt als een verifieerbare bron van informatie. Ook ten aanzien van het auto-ongeluk heeft eiser tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo heeft eiser in het eerste gehoor verklaard dat het gewoon een ongelukje was dat zijn auto over de kop was geslagen en dat hij gewoon pech heeft gehad. Maar in het nader gehoor heeft eiser verklaard dat het auto-ongeluk een gevolg was van een aanslag op zijn auto. Eiser heeft voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring gegeven. De door eiser overgelegde foto's vormen geen bewijs voor de gestelde aanslag. Deze gebeurtenis wordt door verweerder dan ook niet aannemelijk geacht.

9. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - ook indien het punt over het reproduceren van het telefoonnummer van buiten beschouwing zou worden gelaten - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten. Uit eventuele aanvullingen en correcties op het eerste gehoor of andere stukken kort na dit eerste gehoor blijkt voorts niet dat eiser vragen over de in de voorgaande rechtsoverweging genoemde feiten en omstandigheden niet of verkeerd heeft begrepen. Dat eiser thans een andere mening is toegedaan, kan eiser daarom niet baten. Hetgeen eiser overigens in beroep heeft aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel.

10. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

11. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

12. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

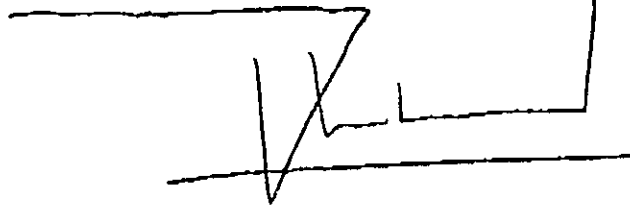
AWB 09/30876

4

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. T. van de Woestijne als rechter in tegenwoordigheid van
mr. F.C. Meulemans als griffier en in het openbaar uitgesproken op 5 februari 2010.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 12 FEB. 2010

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 MRT 2010	
ZAAKNR.	201002411
AAN:	M. WAZIRAZI
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

betreft: /Staat-SO PA
 INDnr./V-nr.: 0809.15.1447 /
 nationaliteit: Iraakse
 procedurenummer rechtbank: 09/30876
 procedurenummer RvS: nieuwe zaak

wonende althans verblijvende in het , te ,
 , hierna te noemen 'appellant', in deze zaak woonplaats
 kiezende te 's-Hertogenbosch, Stationsweg 14-A (5211 TW), op het kantoor van
 Collet Advocaten 's-Hertogenbosch, van wie mr. P.Th. van Alkemade, advocaat,
 hierbij verklaart dóór appellant bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot indiening
 van dit hoger beroepschrift (zie aangehechte modelverklaring) en die namens
 appellant als gemachtigde zal optreden met het recht van substitutie,

tegen:

De staatssecretaris van Justitie, verder te noemen verweerder danwel de IND.

1.

achtergronden:

./ Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, sector bestuursrecht, van 5 februari 2010, verzonden op 12 februari 2010, met AWB-nummer 09/30876. De uitspraak betreft de ongegrondverklaring van het beroep tegen het besluit van de IND van 28 juli 2009. Een afschrift van voornoemde uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

2.

procedure:

Voor het verloop van de procedure wordt verwezen naar de aangehechte uitspraak onder "Procesverloop".

11 maart 2010

pag. 2

**3.
grievens:**

grief 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat appellant niet in aanmerking komt voor toelating op één van de in artikel 29 Vw genoemde gronden.

toelichting:

Door te oordelen als de rechtbank heeft gedaan, heeft de rechtbank een oordeel gegeven over alle gronden die zijn genoemd in artikel 29 Vw, terwijl de motivering voor dit oordeel niet volgt uit de uitspraak.

Ook is geen oordeel gegeven over hetgeen namens appelland in beroep nog als grond naar voren is gebracht, namelijk dat hij te vrezen heeft voor problemen wegens eerwraak. Op grond van artikel 8:69 lid 2 Awb had de rechtbank hier zo nodig nog de rechtsgronden ambtshalve dienen aan te vullen.

Appelland is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte niet gemotiveerd getoetst heeft aan artikel 3 EVRM en aan artikel 15c DRI. De rechten die voortvloeien uit deze beide verdragsartikelen zijn absoluut, zodat de rechtbank het relaas van appelland aan beide artikelen had moeten toetsen. Ook de door appelland genoemde problemen wegens eerwraak vallen onder artikel 3 EVRM, zodat ook op dat punt de rechtbank niet zondermeer heeft kunnen oordelen als gedaan.

Appelland ziet steun voor zijn stellingen in de uitspraak die het EHRM heeft gedaan op 15 februari 2010, waarin een interim measure is getroffen inhoudende het verbod op uitzetting van een Irakese asielzoeker, een Koerd afkomstig uit Kirkuk (net zoals bij appelland het geval is). Ook in die zaak was een beroep gedaan op eerwraak.

CONCLUSIE:

Gelet op de hiervoor vermelde grieven concludeert appelland tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, sector bestuursrecht, van 5 februari 2010, verzonden op 12 februari 2010, met AWB-nummer 09/30876, en gegrondverklaring van het namens appelland ingediende beroep van 25 augustus 2009.

's-Hertogenbosch, 11 maart 2010

P.Th. van Alkemade,
gemachtigde